

Nejsme nakonec jako oni? *Vylučujeme ze společnosti a chceme zakazovat...*

Opravdu máte holé ruce? *Anebo vás hlídá tisíc policistů připravených kdykoli zasáhnout proti lidem s jiným názorem?*

Co je dnes disent? *Přicházet s „konstruktivní kritikou“ drobných nedostatků, anebo upozorňovat na problémy systému?*

Slavíte zakladatelský mýtus dnešního režimu. Přišli jsme se nezúčastnit. Rozhodně ne proto, že bychom se chtěli vrátet k režimu minulému. Nemáme ani špetku sympatie pro omezování svobod, státně-stranický monopol na jediný správný názor a pro sešňerovanou společnost, jejímž hlavním božstvem je „norma“ a „normálnost“. Nejsme ani neonacisté. Proti jejich aktivitám jsme se naopak vždy rozhodně stavěli.

Přišli jsme, neboť si nemyslíme, že je namístě slavit vybojované. Angažovanost nemá patřit vzpomínce. Nemá patřit ani vyvolávání hrozeb minulosti. Opravdovým ohrožením totiž není přízrak vyskakující z minulého času či vzdáleného prostoru (jak nám sugerují neustále opakované mediální obrazy ruské a komunistické „hrozby“). Taková angažovanost je součástí problému, kterým je především *politika strachu*.

Tato politika strachu proniká dnešní společností a rozděluje ji. Jedněm nabízí semknutí v představovaném kolektivu „slušných lidí“. Druhým rozdává vylučující nálepky: extremisté, nepřizpůsobiví, neplatiči... Tyto malé menšiny jsou přitom vykreslovány jako hrozby pro společnost, proti kterým je třeba se stavět.

Někdy toto rozdělení společnosti koresponduje s různými formami rasismu: to když se týká Romů, migrantů či muslimů. Jindy prostě dopadá na ty nejchudší: například bezdomovce. Rozdělování lidí je přitom umožněno atmosférou strachu a nenávisti, jejichž rámec je politický, ať už spojený s novou vlnou agresivního antikomunismu, který vidí hlavní ohrožení společnosti ve straně nostalgických důchodců, nebo s postupně odeznívající „válkou proti teroru“, která se stala manifestací západního civilizačního šovinismu vůči chudším zemím tzv. „třetího světa“. My se ale nechceme bát, nechceme si vytvářet

obrazy nepřátel a uchýlovat se před nimi do bezpečí vzpomínek na plná náměstí. Chceme proti politice strachu postavit *politiku solidarity*.

Akce jako je dnešní průvod nám sugerují, že problém je kdesi v minulosti. Namísto řešení dnešních nešvarů bychom se měli ptát našich rodičů a prarodičů: – *Co jsi dělal před dvaceti až šedesáti lety?* Jenže my si myslíme, že mnohem důležitější je zeptat se dnes: – *Co vlastně děláte teď?* Kde jste byli, když policie bila nebo mučila zadržené demonstranty? Kde jste byli, když populističtí politici rozdmýchávali nenávist mezi lidmi? Kde jste byli, když někteří z nich poslali na ty nejchudší exekutory? Kde jste byli, když se rozhodovalo o instalaci kamer v ulicích našich měst? Kde jste byli při raziích na cizinecké dělníky, které represivně doplňují korupční shovívavost policie k jejich mafiánským vykořisťovatelům? Kde jste byli, když byla občanská iniciativa podporovaná většinou populace vydávána ve spolupráci médií, politiků a tajných služeb za dílo zahraniční špionáže, zcela v duchu minulorežimních diskreditačních kampaní? Kde jste byli, když ČR namísto pomoci nejchudším zemím světa asistovala a asistuje při jejich dobývání?

I dnešní doba má své vyloučené, i dnešek si vyžaduje svou vlastní normálnost prostřednictvím různých podob normalizování svých odpůrců. Opravdová angažovanost nenavozuje obraz zakladatelského mýtu, nespojuje nás vrácením do velké minulosti – ale naopak otevírá otázky, které jsme si dříve zapomněli položit.

Sedmnáctý listopad byl bránou k režimu, o němž se v listopadových dnech nemluvilo, naopak se jeho návrat popíral – ke kapitalismu. Dnešní oslavy nám mají vzkázat, podobně jako normalizační prvomájové průvody: současný režim nemá žádné významnější problémy, to jen nějací potížisté štěkají, zatímco karavana jede dál. Kapitalismus má přitom celou řadu problémů, které se projevují globálně i v našich každodenních životech. Můžeme, tak jako v minulém režimu, zavírat před problémy oči a manifestovat souhlas s panující skutečností – zařadit se do průvodu. Anebo se můžeme angažovat jinak. Volíme druhou možnost.

Freedom Not Fear
neprizpusobivi.fnf.cz